

Kościół – wspólnota pielgrzymującego ludu Bożego, zjednoczona z Ojcem przez Syna w Duchu Świętym, jest jedynym środowiskiem życia, w którym może rozwijać się Nowy Człowiek; chcę wrastać coraz głębiej w tę braterską wspólnotę poprzez żywą komórkę małej grupy w ramach Kościoła lokalnego, który jest znakiem i urzeczywistnieniem Kościoła powszechnego. Drogowskazy Nowego Człowieka

---

I. Dzielenie się życiem (przy herbacie)

II. Część modlitewna:

- Modlitwa do Ducha Św.
- Dzielenie się Słowem Bożym w formie syntezy biblijnej („krótkie formuły wiary”) Teksty do syntezy: **Dz 2, 42-47; Dz 4, 31-37; J 6, 53-58; Ef 2, 13-22; Ef 4, 1-16; 1 Kor 3, 7-17; 1 Kor 12, 4-14.** Każde małżeństwo otrzymuje jeden z tekstów i układa własne wyznanie wiary, zwracając uwagę przede wszystkim na te elementy, które powinny charakteryzować wspólnotę, aby można było nazwać ją znakiem Kościoła. Po kilkunastu minutach poszczególne małżeństwa w postawie stojącej kolejno odczytują swoje wyznania wiary. Włączamy się w przeżywanie usłyszanych treści uważnie słuchając i mówiąc wspólnie końcowe „Amen”.
- Modlitwa spontaniczna: dziękczynienie za przynależność do Kościoła Chrystusowego, za powołanie do małżeństwa, za wspólnotę Domowego Kościoła i całego Ruchu Światło-Życie.
- Tajemnica Różańca: Głoszenie Królestwa Bożego i wzywanie do nawrócenia

III. Część formacyjna:

- Dzielenie się realizacją zobowiązań
- Rozważanie treści Drogowskazu: „Kościół” (każde małżeństwo wcześniej, w domu, zapoznaje się z tekstami: „Tajemnica Kościoła świętego”; „Kościół – wspólnotą wiary, nadziei i miłości” z konst. dogm. *Lumen gentium* i z fragmentami adhort. apost. *Familiaris consortio* oraz z pytaniami do tekstów; na kręgu odbywa się rozmowa na ten temat).

Pytania i problemy do zastanowienia się, omówienia i dyskusji:

Jak dzisiaj zazwyczaj jest rozumiany Kościół i jak my go rozumiemy? Na czym polega tajemnica Kościoła świętego? Jakie elementy tworzą wspólnotę chrześcijańską? Jakie warunki musi spełniać mała wspólnota, aby można było nazwać ją „domowym Kościołem”?

Sugestie do pracy w ciągu miesiąca:

- prośmy w **modlitwie małżeńskiej**, abyśmy coraz głębiej poznawali misterium Kościoła, aby nasza rodzina była coraz bardziej czytelnym znakiem-sakramentem Kościoła
- przeprowadźmy **dialog małżeński** na temat: „Nasza rodzina – domowym Kościołem”: W jaki sposób ze wspólnoty osobowej z Bogiem każdego z nas, małżonków, wyrasta chrześcijańska wspólnota rodzinna? Które z elementów wspólnoty chrześcijańskiej najmocniej cementują naszą rodzinę? Nad którymi powinniśmy bardziej pracować, rozwijać je i pielęgnować? Co dzisiaj jest największym zagrożeniem dla naszej rodziny jako „domowego Kościoła”? Jak próbujemy temu przeciwdziałać?
- podejmijmy konkretną **regulę życia**:
  - np. wybrać konkretną formę zaangażowania się w życie swojej parafii;
  - np. odważnie bronić Kościoła w rozmowach i dyskusjach;
  - np. rozmawiać z dziećmi o Kościele, o jego istocie, tajemnicy
  - np. wspierać duchowo i materialnie Kościół misyjny.

Elżbieta i Witold Kowalczykowie (DK, Lublin)

---

5. Tajemnica Kościoła świętego ujawnia się w jego założeniu. Pan Jezus bowiem zapoczątkował Kościół swój głosząc radosną nowinę, a mianowicie nadejście Królestwa Bożego obiecanego od wieków w Piśmie: „Wypełnił się czas i przybliżyło się królestwo Boże” (Mk 1, 15; por. Mt 4, 17). A Królestwo to zajaśniało ludziom w słowie, czynach i w obecności Chrystusa. Oto słowo porównane jest do ziarna, które wsiewa się w rolę (Mk 4, 14); ci, co słuchają go z wiarą i zaliczają się do małej trzódki Chrystusowej (Łk 12, 32), otrzymali już samo Królestwo; własną mocą kiełkuje następnie ziarno i wzrasta aż do czasu żniwa (por. Mk 4, 26-29). Także cuda Jezusa świadczą, że nastąpiło już Królestwo Boże na ziemi; „Jeśli mocą Bożą wyrzucam czarty, tedy przyszło do was Królestwo Boże” (Łk 11, 20; por. Mt 12, 28). Przede wszystkim jednak Królestwo ujawnia się w samej osobie Chrystusa, Syna Bożego i Syna Człowieczego, który przyszedł, „aby służyć i oddać duszę swoją na okup za wielu” (Mk 10, 45).

Kiedy zaś Jezus, poniosłszy śmierć krzyżową za ludzi, zmartwychwstał, ukazał się jako Pan i Mesjasz, i Kapłan ustanowiony na wieki (por. Dz 2, 36; Hbr 5, 6; 7, 17-21), i Ducha obiecanego przez Ojca wylał na uczniów swoich (por. Dz 2, 33). Stąd też Kościół, wyposażony w dary swego Założyciela i wiernie dochowujący Jego przykazań miłości, pokory i wyrzeczenia, otrzymuje posłannictwo głoszenia i krzewienia Królestwa Chrystusowego i Bożego wśród wszystkich narodów i stanowi załóżek oraz zaczątek tego Królestwa na ziemi. Sam tymczasem wzrastając powoli, tęskni do Królestwa w pełni dokonanej i ze wszystkich sił spodziewa się i pragnie połączenia się z Królem swoim w chwale.

Kościół – wspólnotą wiary, nadziei i miłości

8. Chrystus, jedyny Pośrednik, ustanowił swój Kościół święty, tę wspólnotę wiary, nadziei i miłości tu na tej ziemi, jako widzialny organizm; nieustannie go też przy życiu utrzymuje, prawdę i łaskę rozlewając przez niego na wszystkich. Wyposażona zaś w organa hierarchiczne społeczność i zarazem mistyczne Ciało Chrystusa, widzialne zrzeszenie i wspólnota duchowa, Kościół ziemski i Kościół bogaty w dary niebiańskie – nie mogą być pojmowane jako dwie rzeczy odrębne; przeciwnie, tworzą one jedną rzeczywistość złożoną, która zrasta się z pierwiastka boskiego i ludzkiego. Dlatego też na zasadzie bliskiej analogii upodabnia się ona do tajemnicy Słowa Wcielonego. Jak bowiem przybrana natura ludzka służy Słowu Bożemu za żywe narzędzie zbawienia, nierozzerwalnie z Nim zjednoczone, nie inaczej też społeczny organizm Kościoła służy ożywiającemu go Duchowi Chrystusowemu ku wzrastaniu ciała (por. Ef 4, 16).

To jest ten jedyny Kościół Chrystusowy, który wyznajemy w Symbolu wiary jako jeden, święty, katolicki i apostołski, który Zbawiciel nasz po zmartwychwstaniu swoim powierzył do pasienia Piotrowi (J 21, 17), zlecając jemu i pozostałym Apostołom, aby go krzewili i nim kierowali (por. Mt 28, 18nn), i który założył na wieki jako „filar i podwalinę prawdy” (1 Tm 3, 15). Kościół ten, ustanowiony i zorganizowany na tym świecie jako społeczność, trwa w Kościele katolickim, rządzone przez następcę Piotra oraz biskupów pozostających z nim we wspólnocie (communio), choć i poza jego organizmem znajdują się liczne pierwiastki uświęcenia i prawdy, które jako właściwe dary Kościoła Chrystusowego nakłaniają do jedności katolickiej. [...].

Z konstytucji dogmatycznej o Kościele „Lumen gentium”, rozdział I

Domowe sanktuarium Kościoła

55. Głoszenie Ewangelii i przyjmowanie jej z wiarą osiąga pełnię w sprawowaniu sakramentów. Kościół, wspólnota wierząca i ewangelizująca, jest również ludem kapłańskim, przyodzianym w godność i uczestniczącym we władzy Chrystusa, Najwyższego Kapłana Nowego i Wiecznego Przymierza. Także rodzina chrześcijańska jest włączona w Kościół, lud kapłański: poprzez sakrament małżeństwa, z którego wyrasta, i z którego czerpie pokarm, jest stale ożywiana przez Chrystusa Pana i przez Niego wzywana i zobowiązana do dialogu z Bogiem poprzez życie sakramentalne, ofiarę życia i modlitwę. Jest to zadanie kapłańskie, które rodzina może i powinna spełniać w wewnętrznej komunii z całym Kościołem poprzez codzienną rzeczywistość życia małżeńskiego i rodzinnego: w ten sposób rodzina chrześcijańska jest wezwana do uświęcania siebie i do uświęcania wspólnoty kościelnej i świata.

Małżeństwo – sakramentem wzajemnego uświęcenia i aktem kultu

56. Właściwym źródłem i pierwotnym środowiskiem uświęcenia małżeństwa i rodziny chrześcijańskiej jest sakrament małżeństwa, który podejmuje i rozwija łaskę uświęcającą chrztu. [...] Powszechne powołanie do świętości jest skierowane również do małżonków i rodziców chrześcijańskich: określone w sprawowanym sakramencie zostaje przełożone na konkretny język rzeczywistości życia małżeńskiego i rodzinnego. Stąd rodzi się łaska i wymóg autentycznej i głębokiej duchowości małżeńskiej i rodzinnej, która będzie czerpała natchnienie z motywów stworzenia, przymierza, Krzyża, zmartwychwstania i znaku nad którymi niejednokrotnie zastanawiał się Synod. Małżeństwo chrześcijańskie, jak wszystkie sakramenty, których celem „jest uświęcenie człowieka, budowanie mistycznego Ciała Chrystusa, a wreszcie oddawanie czci Bogu” (Sacrosanctum Concilium, 59), samo w sobie jest aktem liturgicznego uwielbienia Boga w Jezusie Chrystusie i w Kościele: sprawując ten sakrament, małżonkowie chrześcijańscy wyznają Bogu swoją wdzięczność za udzielony im wzniosły dar, którym jest to, że w swym życiu małżeńskim i rodzinnym mogą przeżywać miłość samego Boga do ludzi i miłość Pana Jezusa do Kościoła, Jego oblubienicy.

Jak z sakramentu wypływa dar i zobowiązanie małżonków, ażeby co dzień żyli otrzymanym uświęceniem, tak też z tegoż sakramentu pochodzą łaska i moralny obowiązek przemiany całego ich życia w nieustanną „ofiarę duchową” (Lumen gentium, 34). Również do małżonków i rodziców chrześcijańskich, zwłaszcza w odniesieniu do właściwych im spraw ziemskich i doczesnych, stosują się słowa wypowiedziane przez Sobór: „W ten sposób i ludzie świeccy, jako zbożnie działający wszędzie czciciele Boga, sam świat Jemu poświęcają” (Lumen gentium, 34).

Małżeństwo a Eucharystia

57. [...] Eucharystia jest samym źródłem małżeństwa chrześcijańskiego. Ofiara eucharystyczna bowiem uobecnia przymierze miłości Chrystusa z Kościołem, przypieczętowane Jego krwią na krzyżu. [...] Chleb eucharystyczny czyni z różnych członków wspólnoty rodzinnej jedno ciało, objawienie szerszej jedności Kościoła i uczestnictwo w niej [...].

Modlitwa rodzinna. Nauczyciele modlitwy. Modlitwa liturgiczna i prywatna

59. [...] Modlitwa rodzinna ma swoje cechy charakterystyczne. Jest modlitwą wspólną męża i żony, rodziców i dzieci. [...] Taka modlitwa rodzinna czerpie swą pierwotną treść z samego życia rodzinnego, które we wszystkich i rozmaitych okolicznościach jest pojmowane jako powołanie Boże i aktualizowane jako synowska odpowiedź na Jego wezwanie: radości i bóle, nadzieje i smutki, narodziny i rocznice urodzin, rocznice ślubu rodziców, wyjazdy, rozłąka i powroty, dokonywanie ważnych i trudnych wyborów, śmierć drogich osób itd. Oznaczają wkroczenie miłości Bożej w dzieje rodziny, tak jak winny oznaczać moment stosowny do dziękczynienia, błagania i do ufego powierzenia rodziny wspólnemu Ojcu, który jest w niebie.[...].

60. [...] Zasadniczym i niezastąpionym elementem wychowania do modlitwy jest konkretny przykład, żywe świadectwo rodziców: tylko modląc się wspólnie z dziećmi, wypełniając swoje królewskie kapłaństwo, ojciec i matka zstępują w głąb serc dzieci pozostawiając ślady, których nie zdołają zatrzeć późniejsze wydarzenia życiowe. [...].

61. Ważnym więc celem modlitwy Kościoła domowego jest stworzenie dzieciom warunków do naturalnego wprowadzenia w modlitwę liturgiczną, właściwą dla całego Kościoła [...]. Stąd konieczność stopniowego uczestnictwa wszystkich członków rodziny w Eucharystii, zwłaszcza niedzielnej i świątecznej oraz w innych sakramentach. Wskazania soborowe otworzyły nową możliwość dla rodziny chrześcijańskiej, zaliczając ją do grup, którym zaleca się wspólne odmawianie modlitwy brewiarzowej. Tak więc do rodziny chrześcijańskiej będzie należała troska o to, by również w domu obchodzić w formie stosownej dla jej członków okresy i święta roku liturgicznego. Celem przygotowania i przedłużenia w domu kultu sprawowanego w Kościele, rodzina chrześcijańska sięga do modlitwy prywatnej, która posiada wielką różnorodność form [...].

Nowe przykazanie miłości. Dostrzec w każdym człowieku obraz Boga

63. [...] Rodzina chrześcijańska [...] ożywiona i kierowana nowym prawem Ducha i w wewnętrznej komunii z Kościołem – ludem królewskim – zostaje wezwana do przeżywania swej „służby” miłości wobec Boga i wobec braci. [...].

64. [...] Ażeby służba człowiekowi była przeżyta przez rodzinę w stylu ewangelicznym, należy gorliwie wcielać w życie to, co mówi Sobór Watykański II: „By tego rodzaju praktyka miłości była i objawiała się w sposób nieposzlakowany, trzeba widzieć w bliźnim obraz Boga, wedle którego został stworzony, oraz Chrystusa Pana, któremu rzeczywiście ofiaruje się, cokolwiek daje się potrzebującemu” (Apostolicam actuositatem, 8).

Jan Paweł II

Fragmety adhortacji apostołskiej „Familiaris consortio”